

Sygn. akt II CSK 70/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa K. L.
przeciwko Gminie Miasto Koszalin
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 28 października 2014 r., sygn. akt VII Ca 432/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. – zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością – może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawny, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez powoda skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej na stronach 5 oraz 7-8 zagadnienia nie odpowiadają wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadzają się one do wskazania na „konieczność rozwoju orzeczniczego” (s. 5) oraz do pytania procesowego o zakres możliwego działania sądu z urzędu (s. 7).

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący nie wskazał bowiem jednoznacznie przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 635, art. 644 i art. 656 § 1 k.c., ani też nie wyjaśnił na str. 5-6, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższych przepisów.

Ponieważ skarżący twierdzi, na s. 7 że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powoda nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na

tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów – a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych na s. 7 uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach – wymagałoby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).